

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 282

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 octombrie 1997

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 226 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	2	Decizia nr. 235 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	9-10
Decizia nr. 227 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 252 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 865 din 27 octombrie 1995 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul comercializării carburanților în zona de frontieră din județele Mehedinți, Caraș-Severin și Timiș	10-11
Decizia nr. 228 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	4-5	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 229 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	5-6	618. — Hotărâre privind modul de executare a serviciului utilitar alternativ	12-14
Decizia nr. 230 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	6-7	637. — Hotărâre privind aprobarea zonelor de competență ale brigăzilor și grupurilor de pompieri militari	14-16
Decizia nr. 231 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	8-9	660. — Hotărâre pentru constituirea comisiei de privatizare a Societății Comerciale „Banc Post” — S.A.	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 226**

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Mazilu Gilda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 10 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Mazilu Gilda.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Mazilu Gilda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Mazilu Gilda, pentru motivele invocate în cererea inițială adresată Curții, cu mențiunea că motive suplimentare vor fi depuse ulterior.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin recursul declarat, Mazilu Gilda declară că-și menține argumentele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, fără a formula nici o critică împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997. Pentru a pronunța soluția de respingere, ca vădit nefondată, a excepției de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Mazilu Gilda, Curtea a analizat motivele invocate în susținerea acesteia, astfel că reiterarea lor în recurs, fără a se aduce vreo critică concretă deciziei recurate — contrar art. 304 din Codul de procedură civilă —, nu se justifică.

Recurenta nu a depus, așa cum face mențiune în cererea de recurs, motive suplimentare în susținerea acestuia și, în consecință, recursul declarat de Mazilu Gilda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 urmează a fi respins.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 227

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Nanulescu Silvia și Stănescu Radu Corneliu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Nanulescu Silvia și Stănescu Radu Corneliu.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar alin. 1 al art. 330² este neconstituțional. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, s-a statuat că aceasta este lipsită de obiect, ca urmare a modificării acestui text prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Nanulescu Silvia și Stănescu Radu Corneliu, pentru următoarele motive: Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost pronunțată fără citarea părților; dispozițiile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă și cele ale art. 24 din Legea nr. 112/1995 încalcă principiul „egalității armelor”, în sensul că dreptul de a introduce recurs în anulare este rezervat numai procurorului general, „nefiind la îndemâna celorlalți cetățeni”, iar exercițiul acestui drept „lasă un evident aspect de subiectivism, concretizat în ultima perioadă de timp prin promovarea acestor recursuri la cererea chirișilor” și motivele prevăzute de lege pentru declanșarea

recursului în anulare „se regăsesc la alte căi de atac ce sunt la dispoziția părților”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, referitor la necitarea părților la judecata în fond, este neîntemeiat și urmează a fi respins. Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevede la art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, soluția se adoptă cu unanimitatea voturilor completului de judecată, fără citarea părților. Împotriva deciziei se poate exercita calea de atac a recursului, care, în toate cazurile, se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public, asigurându-se în felul acesta posibilitatea pentru părți de a-și formula apărările în fața Curții Constituționale.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs nu este întemeiat și urmează a fi respins.

Recurenții susțin că dispozițiile art. 330 și următoarele din Codul de procedură civilă încalcă principiul egalității armelor, iar exercitarea căii de atac a recursului în anulare numai de către procurorul general, nu și de către ceilalți cetățeni, creează posibilități de subiectivism. Se susține și că motivele prevăzute de lege pentru declararea recursului în anulare se regăsesc la alte căi de atac ce sunt la dispoziția tuturor părților.

Criticile formulate de recurenți nu țin seama de rolul și de funcțiile Ministerului Public în sistemul autorității judecătorești, reglementate de Constituția României. Potrivit art. 130 din Constituție, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Or, potrivit art. 330 din Codul de procedură civilă, recursul în anulare poate fi introdus doar în cazuri deosebite, care aduc direct atingere celor două valori superioare ale statului de drept, arătate mai sus. Spre exemplu, încălcarea principiului separației puterilor în stat sau săvârșirea unor infracțiuni de către judecători sunt fapte care lezează grav atât ordinea de drept, cât și interesele generale ale societății. Asemenea fapte impun intervenția Ministerului Public pe căile pe care legea i le pune la dispoziție, cea care va decide însă fiind, desigur, Curtea Supremă de Justiție. Dispozițiile art. 130 din Constituție, referitoare la rolul și funcțiile Ministerului Public, se coroborează cu cele ale art. 128 din legea fundamentală, care prevăd că exercitarea căilor de atac se face în condițiile legii, astfel că rezervația recursului în anulare, doar în competența procurorului

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

general, nu contravine nici unui text constituțional. De altfel, Codul de procedură civilă rezervă și părților posibilitatea exercitării unor căi de atac, inclusiv extraordinare, cum sunt revizuirea și contestația în anulare.

Cu referire la susținerile recurenților, privind posibilul subiectivism în declararea recursului în anulare, revine instanței de judecată să aprecieze dacă recursul introdus se încadrează sau nu în dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Nanulescu Silvia și Stănescu Radu Corneliu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 228

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pacu Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 19 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Pacu Alexandru și Pacu Cornelia.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, s-a statuat că aceasta este lipsită de obiect, ca urmare a modificării textului prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Pacu Alexandru.

Curtea constată că, față de prevederile art. 16 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și de cele ale art. 101 alin. 1, art. 102 alin. 1 și ale art. 303 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, recursul, deși introdus în termen, nu a fost motivat.

Potrivit art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, recursul este nul, dacă nu a fost motivat în termenul legal.

Analizând din oficiu, Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, potrivit art. 306 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că nu există nici un motiv de recurs, de ordine publică, pe care să-l invoce cu privire la decizia care face obiectul recursului, în vederea casării ei.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

Pentru cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de Pacu Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 este nul, fiind nemotivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARUMagistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Bora Ileana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 10 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Bora Ileana.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Bora

Ileana, pentru următoarele motive: decizia Curții Constituționale contravine principiului separării puterilor în stat, instanțele judecătorești fiind singurele în drept a soluționa cererile de revendicare a imobilelor intrate în mod abuziv în proprietatea statului; prevederile art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile în situația de față, instanțele judecătorești nedepășindu-și competența.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, prin care se susține că Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 încalcă principiul separației puterilor în stat, întrucât numai instanțele judecătorești au competența de a soluționa cererile de revendicare a imobilelor intrate în mod abuziv în proprietatea statului, este neîntemeiat și urmează a fi respins. Potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, Curtea Constituțională nu statuează decât asupra problemelor de drept. Prin decizia criticată și, respectiv, deciziile nr. 73 din 4 iunie 1996 și nr. 96 din 24 septembrie 1996, la care aceasta face trimitere, Curtea nu s-a pronunțat în legătură cu situația de fapt din dosar, ci a statuat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă în raport cu textele din Constituție invocate de recurentă în susținerea excepției. Cercetarea problemelor de fapt, ridicate de acțiunea

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

recurentei, este de resortul exclusiv al instanței chemate să soluționeze cauza și nu al Curții Constituționale.

Și cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă este neconstituțional și, respectiv, inaplicabil în situația de față instanțele de judecată nedeapășindu-și competența, urmează a fi respins.

Dispozițiile art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă prevăd că procurorul general poate ataca cu recurs în anulare acele hotărâri judecătorești irevocabile în care instanța a depășit atributele puterii judecătorești.

În contenciosul constituțional problema care se cere a fi rezolvată este de a stabili dacă textul criticat, în speță art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, violează sau

nu prevederile Constituției, și nu de a cunoaște cum a fost aplicat acest text de către procurorul general prin declararea unor recursuri în anulare. Acest ultim aspect este de competența exclusivă a instanțelor de judecată legal sesizate.

Art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă nu este contrar principiului separației puterilor. Sensul textului criticat este tocmai acela că autoritățile judecătorești acționează în anumite limite, conforme cu rolul lor constituțional derivând din chiar principiul separației puterilor. Depășirea acestora reprezintă o încălcare a principiului invocat de recurentă, fapt care este sancționat prin posibilitatea declarării recursului în anulare de către procurorul general, potrivit art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Bora Ileana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 17 iunie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și art. 330⁴
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Popa Ovidiu Sever, Băilescu Anca Ileana și Ivanovici Adriana.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Popa Ovidiu Sever, Băilescu Anca Ileana și Ivanovici Adriana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.*)

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cele ale alin. 1 al art. 330² din cod sunt neconstituționale. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, s-a statuat că aceasta este lipsită de obiect, ca urmare a modificării acestui text prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Popa Ovidiu Sever, Băilescu Anca Ileana și Ivanovici Adriana, pentru următoarele motive: prin decizia recurată nu s-a examinat critica referitoare la art. 330 din Codul de procedură civilă privind încălcarea principiului disponibilității procesuale; în Dosarul nr. 8/1996 al Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, reprezentantul Parchetului General a susținut că Parchetul General nu este parte în procesele în care a promovat recurs în anulare, ceea ce ar reprezenta „recunoașterea ingerinței unui organ al puterii executive în activitatea puterii judecătorești” și deci „poate fi vorba de o ingerință a puterii judecătorești în activitatea puterii legislative”; recursul în anulare este imoral, deoarece așa-zisul interes general care ar fi apărat prin acesta se referă, de fapt, la păstrarea imobilelor abuziv confiscate în trecutul regim politic.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Popa Ovidiu Sever, Băilescu Anca Ileana și Ivanovici Adriana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Recursul declarat de Popa Ovidiu Sever, Băilescu Anca Ileana și Ivanovici Adriana este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Primul motiv de recurs, potrivit căruia art. 330 din Codul de procedură civilă încalcă principiul disponibilității procesuale, nu poate fi reținut. Principiul invocat de recurenți nu are caracter constituțional. Exercitarea recursului în anulare se face, potrivit art. 128 din Constituție, în temeiul legii. Conformitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă cu prevederile art. 128 din Constituție este pe larg analizată prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 251 din 17 octombrie 1996.

Cel de-al doilea motiv de recurs, prin care sunt redade susțineri formulate în fața instanței judecătorești, este irelevant în contenciosul constituțional și urmează, de asemenea, a fi respins.

Și ultimul motiv de recurs, prin care se susține că recursul în anulare este imoral, deoarece așa-zisul interes general apărat prin această cale de atac se referă, de fapt, la păstrarea imobilelor abuziv confiscate în trecutul regim politic, este nefondat și urmează a fi respins.

Potrivit art. 130 din Constituție, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor în activitatea judiciară. Recursul în anulare, exercitat de procurorul general, nu este o cale de atac rezervată exclusiv cauzelor legate de imobilele trecute abuziv în proprietatea statului și, în consecință, aprecierea cadrului legal în care acesta este exercitat se realizează, de la caz la caz, de către Curtea Supremă de Justiție. Cu privire la reglementarea în ansamblu a instituției recursului în anulare, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive și obligatorii, între care sunt de menționat Deciziile nr. 73 din 4 iunie 1996 și nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996 și nr. 251 din 17 octombrie 1996.

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 231
din 17 iunie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Alexandru Cristina și Niculae Anca Marilena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Alexandru Cristina și Niculae Anca Marilena.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, urmare modificării dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Alexandru Cristina și Niculae Anca Marilena, pentru următoarele motive: reglementarea în discuție cenzurează accesul liber la justiție prin acordarea unui drept exclusiv procurorului general în dauna drepturilor celorlalte părți, creând deopotrivă instabilitate socială și judiciară, „deoarece procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, ministru care aparține puterii executive și nu judecătorești, se încalcă principiul separării puterilor în stat”; „neexplicitarea sferei de acțiune a dispozițiilor art. 330, în sensul de a stabili ce înseamnă depășirea puterii judecătorești și sfera de acțiune a acesteia, duce în mod clar la încălcarea principiilor constituționale“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Alexandru Cristina și Niculae Anca Marilena este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Curtea Constituțională a fost investită, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, pronunțată în Dosarul Curții Supreme de Justiție nr. 615/1996 cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, pe care a soluționat-o prin decizia atacată cu prezentul recurs. Motivele de recurs invocate privesc exclusiv neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și deci această excepție este ridicată pentru prima dată în fața Curții în recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbate excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbateri contradictorii, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce, imperativ, nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit.c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Alexandru Cristina și Niculae Anca Marilena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARUMagistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 235

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Dezso Ana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Dezso Ana.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, urmare modificării dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17/1997, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Dezso Ana, pentru următoarele motive: decizia este practic nemotivată, limitându-se la referiri privind o decizie anterioară, fără a ține seama „de particularitățile speței” și reținându-se eronat că excepția invocată a rămas fără obiect prin apariția Legii nr. 17/1997; în speță nu se discută admisibilitatea recursului în anulare, „...ci constituționalitatea unei dispoziții procedurale, potrivit căreia niciodată un cetățean al României nu va fi sigur de o hotărâre judecătorească”; conexarea eronată a cauzei cu dosare în care se invocau alte motive de neconstituționalitate.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Dezso Ana este neîntemeiat și urmează a fi respins.

În primul motiv de recurs se susține că Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997 este practic nemotivată, limitându-se la referiri privind o decizie anterioară. Adoptarea acestei soluții se bazează pe art. 145 alin. (2) din Constituție și pe art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

și au putere numai pentru viitor. De asemenea, art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale prevede că aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi apreciată constituțională într-o cauză și neconstituțională în alta, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile sau principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

În mod corect, instanța de fond a reținut că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă a rămas fără obiect, deoarece critica formulată de recurentă, referitoare la acest text, în redactarea inițială — dreptul procurorului general de a declara oricând recurs în anulare — nu mai subzistă în condițiile apariției Legii nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prin care s-a limitat la 6 luni termenul în care poate fi declarat recursul în anulare.

Pentru considerentele expuse nu poate fi admis nici cel de-al doilea motiv de recurs, prin care este criticată constituționalitatea unei „dispoziții procedurale, potrivit căreia

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Dezso Ana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252*)

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 865 din 27 octombrie 1995 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul comercializării carburanților în zona de frontieră din județele Mehedinți, Caraș-Severin și Timiș

Mihai Constantinescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, având în vedere actele dosarului, reține următoarele:

niciodată un cetățean al României nu va fi sigur de o hotărâre judecătorească“. Așa cum s-a arătat, ca urmare a modificării art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi introdus într-un termen limită de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerei definitive a hotărârii de condamnare.

Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997 este criticată și pentru că a dispus conexarea cu alte dosare în care erau invocate alte motive de neconstituționalitate. Și această critică urmează a fi înlăturată, deoarece art. 164 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea conexării unor cauze atât la cererea părților, cât și din oficiu, de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză, care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexeate fiind excepția de neconstituționalitate a acelorași dispoziții din Codul de procedură civilă privind recursul în anulare, evident că între aceste dosare există o strânsă legătură, iar conexarea lor este justificată.

Prin Încheierea din 15 mai 1997, pronunțată în Dosarul nr. 2.236/1997, Tribunalul Mehedinți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 865 din 27 octombrie 1995 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul comercializării carburanților în zona de frontieră din județele

*) Definitivă prin nerecurare.

Mehedinți, Caraș-Severin și Timiș, invocată de recurenta Societatea Comercială „Adriana Doina” — S.R.L. Orșova.

Recurenta nu-și motivează excepția de neconstituționalitate, ci arată că a fost greșit aplicată o dispoziție a hotărârii Guvernului, atacată, privind persoana contravenientului, care poate fi amendată.

Instanța omite să-și exprime opinia cu privire la excepția invocată, astfel cum prevede art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, însă din faptul că, prin încheierea de sesizare, respinge cererea Societății Comerciale „Adriana Doina” — S.R.L. Orșova de suspendare a executării sentinței recurate, se poate deduce că nu este de acord cu excepția ridicată de aceasta.

CURTEA,

luând act de excepția de neconstituționalitate invocată, de Încheierea de sesizare din 15 mai 1997, de raportul întocmit de judecătorul desemnat în acest scop și având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Examinând excepția, se constată că aceasta nu se referă la o lege sau o ordonanță, ci la o hotărâre a Guvernului. Cu privire la competența Curții Constituționale de a soluționa astfel de excepții, prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Hotărârii Guvernului nr. 865 din 27 octombrie 1995 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul comercializării carburanților în zona de frontieră din județele Mehedinți, Caraș-Severin și Timiș, invocată de Societatea Comercială „Adriana Doina” — S.R.L. Orșova în Dosarul nr. 2.236/1997 al Tribunalului Mehedinți.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 10 martie 1994, prin Decizia nr. 89 din 3 octombrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 28 noiembrie 1994, prin Decizia nr. 29 din 13 martie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 126 din 22 octombrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996, prin Decizia nr. 55 din 30 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 15 septembrie 1995 și prin Decizia nr. 146 din 4 decembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 6 mai 1997, Curtea a statuat că nu intră în competența sa verificarea constituționalității hotărârilor Guvernului, asupra legalității acestora urmând să se pronunțe instanțele judecătorești, în esență, pentru următoarele motive:

— atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ menționate în art. 144 lit. c) din Constituție, care se referă doar la excepțiile privind neconstituționalitatea „legilor și a ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992;

— hotărârile Guvernului pot fi atacate doar în fața instanțelor judecătorești, pe calea contenciosului administrativ.

Aceste considerente, care fundamentează deciziile menționate, subzistă și în speța de față, întrucât nu există nici un element nou care să le infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor. De aceea excepția urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modul de executare a serviciului utilitar alternativ

În temeiul prevederilor art. 4 din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare,

Guvernul României hotărăște :

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Serviciul utilitar alternativ este o formă a îndeplinirii serviciului militar și se execută de către cetățenii apti pentru serviciul militar, care, din motive religioase, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme.

(2) Durata serviciului utilitar alternativ este de 24 de luni pentru militarii în termen și de 12 luni pentru militarii cu termen redus.

Art. 2. — (1) Serviciul utilitar alternativ se execută în instituții publice, regii autonome, societăți comerciale, care, în continuare, au denumirea de *angajatori*.

(2) Angajatorii trebuie să desfășoare activități pe teritoriul național, în domenii de asistență socială și sanitară, construcții industriale, edilitare, de drumuri și căi ferate, amenajări și regularizări ale cursurilor de apă, protecția mediului înconjurător, agricultură și silvicultură.

CAPITOLUL II

Organizarea executării serviciului utilitar alternativ

Art. 3. — (1) Anual, până la data de 1 august, centrele militare județene, municipale și de sector, denumite în continuare, *centre militare*, comunică direcțiilor județene de muncă și protecție socială numărul executanților serviciului utilitar alternativ pentru anul următor, pe profesii, meserii și locuri de muncă.

(2) Direcțiile județene de muncă și protecție socială stabilesc angajatorii, a căror listă va fi dată publicității până la data de 1 noiembrie a anului în curs, pentru anul următor, prin grija oficiilor județene ale forțelor de muncă.

(3) Stabilirea ca angajatori a regiilor autonome se face cu acordul acestora.

Art. 4. — (1) Centrele militare repartizează executanții serviciului utilitar alternativ astfel:

a) în cadrul instituției publice, regiei autonome sau societății comerciale în care lucrează, dacă acestea îndeplinesc condițiile de angajator în sensul prezentei hotărâri, recruții care se află în situația derulării unui contract individual de muncă;

b) conform pregătirii lor profesionale și locurilor disponibile din listele date publicității de oficiile județene ale forțelor de muncă, ceilalți executanți ai serviciului utilitar alternativ.

(2) Centrele militare județene, cu 10 zile înainte de prezentare, comunică angajatorilor, nominal, recruții repartizați acestora pentru îndeplinirea serviciului utilitar alternativ.

Art. 5. — Angajatorii poartă întreaga răspundere pentru organizarea și desfășurarea serviciului utilitar alternativ în unitățile lor.

CAPITOLUL III

Executarea serviciului utilitar alternativ

Art. 6. — (1) Recruții care se încadrează în prevederile art. 1 vor declara în scris, în fața comisiei locale de recrutare-încorporare, că se obligă să execute serviciul utilitar alternativ.

(2) Declarația cuprinde: numele și prenumele solicitantului, prenumele tatălui, domiciliul sau reședința, profesia, locul de muncă, cultul sau gruparea religioasă al cărei adept este.

(3) Secretariatul de Stat pentru Culte confirmă, la solicitarea centrelor militare, faptul că preceptele cultelor sau grupărilor religioase declarate de recruți fac parte din categoria celor care nu permit executarea serviciului militar sub arme.

Art. 7. — Neprezentarea recrutului la data stabilită, prin ordinul de chemare, pentru începerea serviciului utilitar alternativ poate fi motivată numai în condițiile art. 64 din Legea nr. 46/1996.

Art. 8. — Executanții serviciului utilitar alternativ, care, în temeiul art. 13 din Legea nr. 46/1996, solicită trecerea la îndeplinirea serviciului militar sub arme, se vor adresa în scris, prin angajator, centrelor militare care i-au repartizat.

Art. 9. — Întreruperea executării serviciului utilitar alternativ poate avea loc în următoarele cazuri:

a) lichidarea sau falimentul angajatorului;

b) executantul a fost clasat medical sau au survenit modificări în situația acestuia ori a familiei sale, în sensul celor reglementate prin art. 21 și 23 din Legea nr. 46/1996.

Art. 10. — (1) În cazul întreruperii serviciului utilitar alternativ în condițiile art. 9 lit. a), centrele militare vor lua măsura schimbării repartiției la alți angajatori.

(2) În situația întreruperii serviciului utilitar alternativ, datorită clasării medicale a executantului de către comisia de expertiză medico-militară de pe lângă spitalul militar, care îl declară inapt pentru îndeplinirea obligațiilor militare, precum și în cazul în care acesta este arestat sau condamnat la pedeapsa cu închisoare, angajatorul face cunoscut acest lucru în scris, în termen de 10 zile, centrului militar care l-a repartizat.

(3) În perioada arestării preventive, executantul serviciului utilitar alternativ nu beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta hotărâre, iar în situația în care durata acesteia este mai mare de o lună, serviciul utilitar alternativ se întrerupe.

(4) Reluarea serviciului utilitar alternativ, de către executantul care l-a întrerupt în condițiile art. 9 lit. b), are loc după încetarea cauzelor care au determinat întreruperea, dacă cel în cauză nu a împlinit vârsta de 35 de ani.

Art. 11. — La calculul duratei de îndeplinire a serviciului utilitar alternativ nu se iau în considerare:

- a) perioada arestării preventive, dacă motivele acesteia au fost întemeiate;
- b) durata executării pedepsei cu închisoarea;
- c) absențele și întârzierile nemotivate.

CAPITOLUL IV

Obligațiile angajatorilor care primesc executanți ai serviciului utilitar alternativ

Art. 12. — Angajatorul este obligat să încheie contract individual de muncă cu executantul serviciului utilitar alternativ, pe o perioadă determinată, în funcție de pregătirea și de calificarea acestuia. Contractul individual de muncă se încheie în cel mult 3 zile de la prezentarea executantului serviciului utilitar alternativ la angajator, potrivit legislației în vigoare, în condiții identice cu cele pentru angajații proprii. Angajatorul are următoarele obligații suplimentare:

- a) să respecte ziua și orele de cult ale fiecărui executant al serviciului utilitar alternativ;
- b) să asigure, contra cost, cazarea și hrănirea executanților serviciului utilitar alternativ, la cererea acestora. La asigurarea hranei se vor lua în considerare și preceptele cultului religios din care fac parte executanții serviciului utilitar alternativ;
- c) să vireze, lunar, la bugetul de stat, 30% din salariul net al executantului serviciului utilitar alternativ pentru funcția pe care este încadrat.

Art. 13. — Angajatorul este obligat să înștiințeze centrul militar care i-a repartizat executanții serviciului utilitar alternativ asupra următoarelor situații:

- a) executanții serviciului utilitar alternativ și-au pierdut aptitudinile pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite ori că angajatorul respectiv nu mai poate respecta clauzele contractuale, în termen de 3 zile;
- b) prezentarea la unitate și, respectiv, pierderea însemnului distinctiv, de către executanții serviciului utilitar alternativ, în termen de 5 zile de la data prevăzută în ordinul de chemare;
- c) expirarea contractului individual de muncă, a terminării duratei stagiului și/sau întreruperea, de către fiecare executant, a serviciului utilitar alternativ, înainte cu 10 zile.

Art. 14. — În situația în care executantul serviciului utilitar alternativ încalcă obligațiile prevăzute în prezenta hotărâre, nu respectă clauzele contractului încheiat, ordinea și disciplina muncii, angajatorul ia măsuri conform regulilor stabilite pentru personalul propriu și sesizează centrul militar care l-a repartizat.

CAPITOLUL V

Obligațiile și drepturile executanților serviciului utilitar alternativ

Art. 15. — Executantul serviciului utilitar alternativ este obligat:

- a) să se prezinte la angajatorul unde a fost repartizat, la data și la ora menționate în ordinul de chemare înmănat de centrul militar;
- b) să încheie contract individual de muncă, în condițiile art. 12;
- c) să păstreze cu grijă și să poarte însemnul distinctiv pe durata îndeplinirii serviciului utilitar alternativ. La terminarea acestuia, să predea însemnul distinctiv angajatorului de la care l-a primit;
- d) să se instaleze la locul de cazare repartizat de angajator, dacă a solicitat aceasta fiindcă nu are domiciliul sau reședința în localitatea în care îndeplinește serviciul utilitar alternativ.

Art. 16. — Pe timpul îndeplinirii serviciului utilitar alternativ executanților acestuia le este interzis:

- a) deplasarea în străinătate;
- b) desfășurarea ori participarea la mitinguri, demonstrații, procesiuni sau întruniri cu caracter politic, inclusiv cele organizate de angajatorul la care a fost repartizat;
- c) participarea la acțiuni greviste;
- d) propaganda religioasă de orice fel în rândul angajaților din unitatea unde au fost repartizați.

Art. 17. — Executanții serviciului utilitar alternativ beneficiază atât de drepturile pe care le au și ceilalți angajați, cât și de următoarele drepturi specifice:

- a) respectarea zilei și orelor pentru serviciul religios;
- b) cazare și hrănire, conform preceptelor cultului respectiv, contra cost, în situația în care nu au domiciliul sau reședința în localitatea unde se află angajatorul;
- c) documente de transport, de la domiciliu sau de la reședință până în localitatea unde are sediul angajatorul — de la centrul militar care îl are în evidență, la începerea serviciului utilitar alternativ — și de la angajatorul unde a fost repartizat — pentru deplasarea de la sediul acestuia la domiciliu sau la reședință, la terminarea executării serviciului utilitar alternativ ori în cazul mutării la un angajator aflat în altă localitate.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 18. — Ministerul Apărării Naționale stabilește modelul, materialul și modul de purtare a însemnelor distinctiv, asigurând confecționarea și distribuția lor, contra cost, executanților serviciului utilitar alternativ, pe timpul îndeplinirii acestei obligații.

Art. 19. — Comandanții centrelor militare sunt împuterniciți să verifice respectarea, de către angajatori și executanți ai serviciului utilitar alternativ, a prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 20. — Nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri de către angajatori se sancționează cu amendă, în condițiile prevederilor art. 77 pct. 2 lit. h) și ale art. 78 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 46/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 11 iunie 1996.

Art. 21. — Nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri sau a clauzelor contractuale de către executanții serviciului utilitar alternativ atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială sau penală, potrivit legii.

Art. 22. — Centrele militare, direcțiile județene de muncă și protecție socială, oficiile județene ale forțelor de muncă, precum și angajatorii vor asigura punerea în aplicare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,
Ion Dan Zaharia,
secretar de stat

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

Secretariatul de Stat pentru Culte,
Gheorghe Anghelescu,
secretar de stat

București, 6 octombrie 1997.
Nr. 618.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea zonelor de competență ale brigăzilor și grupurilor de pompieri militari

În temeiul prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — (1) *Zona de competență* reprezintă porțiunea din teritoriul național în care brigada sau grupul de pompieri militari își exercită atribuțiile potrivit legii.

(2) Zonele de competență ale brigăzilor și grupurilor de pompieri militari sunt prevăzute în anexa la prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) În cadrul zonei de competență, pentru subunitățile de pompieri militari, se stabilesc raioane de intervenție.

(2) Raioanele de intervenție pot depăși limitele zonei de competență, numai pentru nevoi operative, în funcție de:

- natura și nivelul riscurilor potențiale de incendiu;
- capacitatea de autoapărare a localităților;
- existența drumurilor și practicabilitatea acestora;

d) dispunerea în plan teritorial a subunităților de pompieri militari.

Art. 3. — În situația incendiilor, avariilor, accidentelor de amploare, dezastrelor sau altor urgențe ce impun concentrări masive de forțe și mijloace, brigăzile și grupurile de pompieri militari stabilesc și dislocă grupări operative, constituite dintr-un număr variabil de subunități de intervenție.

Art. 4. — Mărimea grupărilor operative și a subunităților de intervenție, precum și aliniamentele până la care forțele pot acționa în afara zonei de competență, în situațiile prevăzute la art. 2 și 3, se stabilesc și prin Harta cu întrebuintarea forțelor și mijloacelor brigăzii și grupului de pompieri militari, întocmită pe baza Regulamentului privind intervenția marilor unități, unităților și subunităților de pompieri militari și se aprobă de către comandantul Corpului Pompierilor Militari.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

p. Ministru de interne,
Emanuel Albu,
secretar de stat

p. Ministrul lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
Ioan Lucăcel,
secretar de stat

p. Ministrul apărării naționale,
Ion Dan Zaharia,
secretar de stat

București, 6 octombrie 1997.
Nr. 637.

**ZONELE DE COMPETENȚĂ
ale brigăzilor și grupurilor de pompieri militari**

Nr. crt.	Teritoriul zonei de competență	Denumirea brigăzii, grupului de pompieri militari
0	1	2
1.	Județul Alba	Grupul de pompieri „Unirea“
2.	Județul Arad	Grupul de pompieri „Vasile Goldiș“
3.	Județul Argeș	Grupul de pompieri „Cpt. Puica Nicolae“
4.	Județul Bacău	Grupul de pompieri „Mr. Constantin Ene“
5.	Județul Bihor	Grupul de pompieri „Crișana“
6.	Județul Bistrița-Năsăud	Grupul de pompieri „Bistrița“
7.	Județul Botoșani	Grupul de pompieri „Nicolae Iorga“
8.	Județul Brașov	Grupul de pompieri „Țara Bârsei“
9.	Județul Brăila	Grupul de pompieri „Dunărea“
10.	Județul Buzău	Grupul de pompieri „Neron Lupașcu“
11.	Județul Caraș-Severin	Grupul de pompieri „General Nicolae Cena“
12.	Județul Călărași	Grupul de pompieri „Barbu Știrbei“
13.	Județul Cluj	Grupul de pompieri „Avram Iancu“
14.	Județul Covasna	Grupul de pompieri „Mihai Viteazul“
15.	Județul Dâmbovița	Grupul de pompieri „Basarab I“
16.	Județul Constanța	Grupul de pompieri „Dobrogea“
17.	Județul Dolj	Grupul de pompieri „Oltenia“
18.	Județul Galați	Grupul de pompieri „General Eremia Grigorescu“
19.	Județul Giurgiu	Grupul de pompieri „Vlașca“
20.	Județul Gorj	Grupul de pompieri „Lt-col. Dumitru Petrescu“
21.	Județul Harghita	Grupul de pompieri „Oltul“
22.	Județul Hunedoara	Grupul de pompieri „Iancu de Hunedoara“
23.	Județul Ialomița	Grupul de pompieri „Barbu Catargiu“
24.	Județul Iași	Grupul de pompieri „Mihail Grigore Sturza“
25.	Județul Maramureș	Grupul de pompieri „Gheorghe Pop de Băsești“
26.	Județul Mehedinți	Grupul de pompieri „Drobeta“
27.	Județul Mureș	Grupul de pompieri „Horea“
28.	Județul Neamț	Grupul de pompieri „Petrodava“
29.	Județul Olt	Grupul de pompieri „Matei Basarab“
30.	Județul Prahova	Grupul de pompieri „Prahova“
31.	Județul Satu Mare	Grupul de pompieri „Someș“
32.	Județul Sălaj	Grupul de pompieri „Porolissum“
33.	Județul Sibiu	Grupul de pompieri „Cpt. Dumitru Croitoru“
34.	Județul Suceava	Grupul de pompieri „Bucovina“
35.	Județul Teleorman	Grupul de pompieri „Alexandru Dimitrie Ghica“
36.	Județul Timiș	Grupul de pompieri „Banat“

0	1	2
37.	Județul Tulcea	Grupul de pompieri „Delta“
38.	Județul Vaslui	Grupul de pompieri „Podul Înalt“
39.	Județul Vâlcea	Grupul de pompieri „General Magheru“
40.	Județul Vrancea	Grupul de pompieri „Anghel Saligny“
41.	Municipiul București și județul Ilfov	Brigada de pompieri „Dealul Spirii“

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru constituirea comisiei de privatizare a Societății Comerciale „Banc Post“ — S.A.

În temeiul art. 6 din Legea nr. 83/1997 pentru privatizarea societăților comerciale bancare la care statul este acționar,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Pentru privatizarea Societății Comerciale „Banc Post“ — S.A., cu sediul în București, Str. Libertății nr. 18, bl. 104, sectorul 5, înregistrată la Oficiul Registrului comerțului sub nr. J 40/9052/1991, se constituie comisia de privatizare cu următoarea componență:

1. Teodor Buftea, reprezentant al Băncii Naționale a României;
2. Vasile Pilat, reprezentant al Băncii Naționale a României;
3. Sorin Voicescu, reprezentant al Agenției Naționale pentru Privatizare;
4. Rodica Cireasa, reprezentant al Agenției Naționale pentru Privatizare;

5. Cristina Gociu, reprezentant al Fondului Proprietății de Stat;

6. Dan Hanea, reprezentant al Fondului Proprietății de Stat;

7. Florentina Athanasiu, reprezentant al Fondului Proprietății de Stat.

Art. 2. — Membrii comisiei de privatizare nu vor putea deține, înainte de trecerea unei perioade de 3 ani de la încetarea funcției lor, funcția de administrator, membru al comitetului de direcție sau al celui de supraveghere al nici unei societăți comerciale bancare care își desfășoară activitatea pe teritoriul României, al uneia dintre filialele sau sucursalele acesteia sau să exercite o activitate retribuită în respectivele societăți comerciale bancare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul reformei,

Ulm Spineanu

Guvernatorul Băncii Naționale a României,

Mugur Isărescu

Președintele Fondului Proprietății de Stat,

Sorin Dimitriu

p. Președintele Agenției Naționale
pentru Privatizare,

Ștefan Mamulea

București, 17 octombrie 1997.
Nr. 660.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.